

Boerenpelgrimstocht

Op 25 mei j.l. liepen we voor de vierde keer de boerenpelgrimstocht. Opnieuw raakte het ons allemaal, de werkgroep én de deelnemers. De route was dezelfde als alle voorgaande keren, maar onderweg was er veel veranderd.

In het Boetelerveld waren zo ongeveer alle bomen gekapt. Het voelde zo ontzettend leeg, als een knoop in onze maag. In voorgaande jaren hadden we het verhaal van de eik van Mamre bij een heel oude boom, een soort oerboom, verteld. Een heilige plek voor Abraham. Dit jaar las ik een ander stukje uit Genesis. God maakte, toen er nog niets op aarde was, de hemel en de aarde. Planten waren er nog niet, maar er kwam wel water uit de aarde omhoog. En Hij maakte de mens uit aarde. Om ons heen zagen we op onze tocht heel veel nattigheid en ook wij zagen vooral leegte, niets. Ook heb ik het boek Job aangehaald. Job verliest alles en klaagt God aan, maar hij kan als mens niet het grote geheel van de aarde en van de geschiedenis, heden en toekomst overzien. Zo kunnen wij, in het Boetelerveld, het grote geheel niet overzien. Het is de bedoeling, dat er meer biodiversiteit terug zal komen. Daarvoor zijn deze ingrepen gepleegd. Iemand reageerde: 'Ik heb het op een andere plek gezien. Ook daar een paar jaar geleden grote leegte. Maar nu ... het is zo mooi geworden. Inderdaad heel divers, biodivers.' We vertrouwen erop, dat dit hier ook zal gaan gebeuren en laten het hiermee los.

Drie boeren vertelden. Alle drie hadden ze afgelopen jaren hun verhaal verteld. Hoe ze boerden, wat hun passie was. En nu vertelden ze van hun proces om te stoppen. De ene was al ver gevorderd in dat proces. Ze deelde haar pijn met ons. Hoe ze van het ene op het andere moment te horen had gekregen, dat ze piekbelaster was met haar bedrijf. Wat dat met haar, haar man, maar ook haar schoonouders en familie deed. De tweede boer vertelde, dat er geen opvolger was en dat hij en zijn vrouw nu aan het bekijken zijn hoe het bedrijf te beëindigen. De derde, weer een boerin, vertelde hoe hun zoon de bedrijfsvoering over had genomen. Dat haar man nu, de laatste jaren voor zijn pensioen, weer in loondienst was gegaan. Stuk voor stuk ingrijpende verhalen. Stuk voor stuk krachtige mensen, die er het beste van maken.

Daar stond ook het woord 'veerkracht' voor. Want weer iemand anders vertelde hoe zij de veerkracht had gehad na het verlies van een kind door te gaan, haar man te blijven verzorgen totdat ook hij het leven los had moeten laten. Daarnaast het woord 'ontzag', dat altijd had geklonken bij de boerin, van wie de zoon het bedrijf nu had overgenomen. Dat ontzag blijft. Voor de natuur, onze schepping, dat prachtige uitzicht achter de stal de wijde én weide wereld in.

Ieder liep met zijn of haar eigen verhaal en we waren samen op pelgrimstocht door het leven, zoals het komt voor ieder.